

EL CLAM DELS QUI PATEIXEN

JOSÉ ANTONIO PAGOLA

La paràbola de la vídua i el jutge sense escrúpols és, com tants d'altres, un relat obert que pot suscitar en els oients diferents ressonàncies. Segons Lluc, és una crida a pregar sense desanimar-se, però és també una invitació a confiar que Déu farà justícia als que li reclamen de nit i nit. Quina ressonància pot tenir avui en nosaltres aquest relat dramàtic que ens recorda tantes víctimes abandonades injustament a la seva sort?

En la tradició bíblica la vídua és símbol per excel·lència de la persona que viu sola i desemparada. Aquesta dona no té marit ni fills que la defensin. No compta amb suports ni recomanacions. Només té adversaris que abusen d'ella, i un jutge sense religió ni consciència a qui no l'importa el patiment de ningú.

El que demana la dona no és un caprici. Només reclama justícia. Aquesta és la seva protesta repetida amb fermesa davant el jutge: «Fes-me justícia». La seva petició és la de tots els oprimits injustament. Un crit que està en la línia del que deia Jesús als seus: «Cerqueu el Regne de Déu i la seva justícia».

És cert que Déu té l'última paraula i farà justícia als qui la hi reclamen de dia i nit. Aquesta és l'esperança que ha encès en nosaltres Crist, ressuscitat pel Pare d'una mort injusta. Però, mentre arriba aquesta hora, el clam dels qui viuen cridant sense que ningú escolti el seu crit, no cessa.

Per a una gran majoria de la humanitat la vida és una inacabable nit d'espera. Les religions prediquen salvació. El cristianisme proclama la victòria de l'Amor de Déu encarnat en Jesús crucificat. Mentrestant, milions d'éssers humans només experimenten la duresa dels seus germans i el silenci de Déu. I, moltes vegades, som els mateixos creients els qui ocultem el seu rostre de Pare amb el vel del nostre egoisme religiós.

Per què la nostra comunicació amb Déu no ens fa escoltar per fi el clam dels qui pateixen injustament i criden de mil maneres: «Feu-nos justícia»? Si, quan preguem, ens trobem de veritat amb Déu, com és que no som capaços d'escoltar amb més força les exigències de justícia que arriben fins al seu cor de Pare?

La paràbola ens interpel·la a tots els creients. ¿Continuarem alimentant les nostres devocions privades oblidant als qui viuen patint? ¿Continuarem pregant Déu per posar-lo al servei dels nostres interessos, sense que ens importin gaire les injustícies que hi ha al món? I si pregar fos precisament oblidar-nos de nosaltres i cercar amb Déu un món més just per a tothom?